

จากอนุรักษ์นิยมแบบดั้งเดิม มาเป็นอนุรักษ์นิยมแบบปึก กิ้นเฮ: กรณีศึกษาประเทศเกาหลีใต้

From the classical conservative to the
Park Guen-hye's creative economy:
A case study of South Korea

ดำรงค์ ฐานดี¹
Damrong Thandee

¹รองศาสตราจารย์, ศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

บทคัดย่อ

ปัก กีนเฮประกาศนํานโยบายเศรษฐกิจแบบสร้างสรรค์มาใช้ในการบริหารงาน นั่นคือ การนำวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี มาเป็นพลังขับเคลื่อนอุตสาหกรรม และนำคุณค่าทางวัฒนธรรมของชาติมาผสมผสานเข้ากับภาคการผลิต รวมทั้งสร้างสรรค์สิ่งใหม่ในทุกมิติ โดยให้ประชาชนเป็นศูนย์กลางควบคู่ไปกับการขยายตลาดและสร้างตลาดใหม่ๆ รวมทั้งการสร้างงานเพิ่มขึ้น อนึ่ง ระบบเศรษฐกิจแบบใหม่จะยึดหลักเศรษฐกิจแบบประชาธิปไตยที่ต้องให้ความสำคัญในระบบตลาด นำความหวังความฝันของประชาชนทุกคนไปสู่อนาคตที่ดีและสามารถทำงานได้ตามศักยภาพ อันจักเป็นการสร้างมหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำฮั่นเป็นครั้งที่สองให้จงได้

แม้เป้าหมายของนโยบายที่จะนำเกาหลีไปสู่ความเจริญเติบโตสูงสุด แต่กระบวนการนํานโยบายไปสู่ภาคปฏิบัติต่างกับระบบเศรษฐกิจแบบดั้งเดิม เพราะได้แก้ไขและให้ประชากรทุกกลุ่มได้รับผลพวงของการพัฒนาที่เท่าเทียมกัน

คำสำคัญ : ปัก กีนเฮ เศรษฐกิจสร้างสรรค์ อนุรักษ์นิยมแบบดั้งเดิม
แผนพัฒนาเศรษฐกิจ จิตวิญญาณเราทำได้ เศรษฐกิจแบบประชาธิปไตย

Abstract

Park Guen-hye announced, on February 25, 2013, her Creative Economy model, meaning: the convergence of science and technology, the fusion of culture with industry, and the blossoming of creativity in the very borders. People are the nucleus of the economy, along with the expansion of existing markets and creating new markets as well as economic democratization. As such, the Can-do spirit of the Koreans will enhance the Second miracle of the Han river.

Although the primary goal of the creative economy coincides with that of the traditionally classical conservative economy but the difference is that of the policy execution. The correcting course of the past mistakes and sharing the fruits of development benefits equally among members of the society are endorsed. The result of such a model remains to be seen during her administration.

Keywords : Park Guen-Hye, Creative Economy, Classically Conservative Economy, Economic Development Plan, Can-Do Spirit, Economic Democratization.

บทนำ

เมื่อปี กิ่นเฮ สาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2013 เธอได้ประกาศเจตนารมณ์ต่อหน้าฝูงชนที่เข้าร่วมรัฐพิธีอัน ทรงเกียรติว่า จะนำเกาหลีไปสู่ระบบเศรษฐกิจแบบสร้างสรรค์และเศรษฐกิจแบบประชาธิปไตย นั้นหมายความว่า การเปลี่ยนนโยบายทางเศรษฐกิจจากอนุรักษนิยมแบบดั้งเดิมของผู้นำรุ่น ก่อน มาเป็นอนุรักษนิยมในมิติใหม่ที่จะพาประเทศไปสู่ “มหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำฮันเป็นครั้งที่ สอง” ดังนั้น บทความนี้จะอธิบายถึงรูปลักษณะของระบบเศรษฐกิจอนุรักษนิยมตามแบบฉบับ ของปัก กิ่นเฮเมื่อเปรียบเทียบกับระบบเศรษฐกิจอนุรักษนิยมแบบดั้งเดิมถึงความเหมือนและ ความแตกต่าง ซึ่งเธอเชื่อว่า ระบบเศรษฐกิจแบบใหม่นี้จะสามารถทำให้เกาหลีเจริญรุ่งเรือง อย่างยั่งยืนและเป็นชาติชั้นนำในหมู่ประชาคมโลก

ระบบทุนนิยมแบบดั้งเดิม

1. ยุคที่ 1: รัฐทุนนิยม

อดีตประธานาธิบดีปัก จุงฮี (ดำรงตำแหน่งระหว่างปี ค.ศ. 1961-1979) ได้นำระบบ เศรษฐกิจทุนนิยมมาใช้ในการพัฒนาประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ภายหลังจากที่ได้ประกาศใช้แผน พัฒนาประเทศฉบับที่หนึ่ง (ค.ศ. 1962-1966) สิ่งแรกที่ปัก จุงฮี ผู้นำเกาหลีได้ในช่วงนั้น กระทำเพื่อให้เจตนารมณ์ของตนบรรลุเป้าหมายก็คือ ตั้งกระทรวงคณะกรรมการวางแผน เศรษฐกิจ (Ministry of Economic Planning Board – EPB) ในวันที่ 22 กรกฎาคม ค.ศ. 1961 หรือเพียง 67 วันหลังจากที่นายพลปัก จุงฮี ทำการยึดอำนาจจากประธานาธิบดีชง เหมียน (ค.ศ. 1961) การตั้งกระทรวงใหม่ก็เพื่อระดม “ผู้รู้” ทั่วประเทศมาทำการร่างแผน พัฒนาประเทศฉบับที่หนึ่ง (ค.ศ. 1962 – 1966) และประกาศใช้ทันทีในปีต่อมา

กระบวนการในการจัดตั้งกระทรวงใหม่ (ต่อไปจะเรียกว่า “กระทรวงวางแผน”) นี้ เป็นไปอย่างรีบร้อนด้วยการยุบกระทรวงพื้นฟูบูรณประเทศ ซึ่งมีหน่วยงาน (กรม) การวางแผน ภูมิภาคอยู่แล้ว และดึงเอาสำนักงานสถิติแห่งชาติจากกระทรวงมหาดไทยและสำนักงาน บปรมาณจากกระทรวงการคลังมารวมกันไว้ในองค์กรใหม่เพื่อให้ทำหน้าที่สนับสนุนการ วางแผนและมีอำนาจในการควบคุมกระทรวงอื่นให้ปฏิบัติตาม เพราะทำหน้าที่ในการควบคุม การใช้จ่ายงบประมาณด้วย อนึ่ง เหตุผลในการตั้งเป็นรูป “คณะกรรมการ” ก็เพื่อจะยกฐานะ ให้อยู่เหนือกระทรวงทบวงกรมอื่นๆ และให้รองนายกรัฐมนตรีเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง วางแผนอีกตำแหน่งหนึ่ง รองนายกรัฐมนตรีเป็นตำแหน่งสูงทางการเมืองต่อจากนายก รัฐมนตรี และประธานาธิบดีเท่านั้น และเป็นตำแหน่งที่จะก้าวไปแทนที่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ในกรณีที่ตัวนายกฯ ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้

ภาระหน้าที่ของกระทรวงวางแผนขยายออกไป เมื่อมีการจัดตั้งกรมที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าเงินทุนจากต่างประเทศ อีกทั้งได้เปลี่ยนชื่อกรมวางแผนตัวสินค้ามาเป็นกรมจัดการด้านเทคโนโลยีเพื่อทำหน้าที่ในการวางแผนด้านแรงงานที่มีฝีมือและส่งเสริมเทคโนโลยี และจัดการนโยบายทางวิทยาศาสตร์ หน่วยงานที่เพิ่งกล่าวถึงนี้จัดตั้งขึ้นภายในปีแรกของการจัดตั้งกระทรวง

ในด้านการวางแผนนั้น ได้ขยายกองวางแผนรวมเป็นกรมอุตสาหกรรมที่หนึ่ง ที่สอง และที่สาม ต่อมา กรมเหล่านี้ก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่า ไม่มีงานเพียงพอ และไม่เหมาะสม จึงมีการยุบและจัดตั้งหน่วยงานใหม่อีกหลายครั้ง จนกระทั่งมีการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1962 โดยนายพลปัก จุงฮี ลาออกจากการเป็นทหารและสมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ซึ่งเขาได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งอย่างท่วมท้น ในที่สุดกระทรวงวางแผนแบ่งหน่วยงานออกเป็น 5 กรม คือ กรมวางแผนเศรษฐกิจ กรมงบประมาณ กรมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (เนื่องจากในยุคหนึ่งเกาหลีใต้ขาดเงินที่จะใช้ในการลงทุนทั้งในภาครัฐและเอกชน จึงต้องอาศัยการกู้ยืมเงินจากต่างประเทศเป็นหลัก หน้าที่ของกรมนี้ก็คือการหาแหล่งเงินกู้ให้แก่ภาครัฐบาลและเอกชนโดยเป็นผู้ค้ำประกันเงินกู้ในนามรัฐบาล) และกรมจัดการทางเทคโนโลยี ส่วนสำนักงานสถิติเป็นหน่วยงานอิสระ แต่อยู่ภายใต้กระทรวงวางแผน อนึ่ง เพื่อให้มีการประสานงานกับหน่วยงานของรัฐและเอกชนอื่นๆ จึงได้มีการตั้งสำนักงานความร่วมมือในการวางแผนและการจัดการขึ้นในเวลาต่อมา

คณะผู้บริหารประเทศเกาหลีใต้ยุคนั้น ได้ใช้กระทรวงวางแผนเป็นหัวทอกในการ “นำ” การพัฒนาระบบทุนนิยมโดยรัฐควบคุมกำกับให้ภาครัฐและเอกชนดำเนินงานตามทิศทางที่ได้กำหนดไว้ในแผนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่จะให้เกาหลีกลายเป็นสังคมอุตสาหกรรมภายในระยะเวลาอันสั้น ดังนั้น กระทรวงวางแผนจึงมีความสำคัญ ดังนี้

(1) มีอำนาจอย่างเพียงพอตั้งแต่เริ่มแรกที่จัดตั้งขึ้น เพราะเป็นกระทรวงที่มีอำนาจเหนือกระทรวงอื่น ๆ ในระบบราชการ ผู้มีอำนาจลำดับที่สามของประเทศทำหน้าที่เป็นหัวหน้างานหลักนี้ ก่อให้เกิดการยอมรับนับถือและความยำเกรง ทั้งในด้านกฎหมายและด้านส่วนตัว เพราะรองนายกรัฐมนตรีมีศักดิ์และสิทธิ์สูงกว่ารัฐมนตรีของกระทรวงต่าง ๆ ในคณะรัฐมนตรี ทำให้รัฐมนตรีกระทรวงวางแผนมีอิทธิพลและอำนาจเหนือองค์กรอื่น ๆ ในภาครัฐบาล

(2) สามารถบีบบังคับให้หน่วยงานของรัฐและเอกชนรับผิดชอบในการดำเนินงานตามแผนที่วางไว้และยอมรับแผนงานที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขจากกระทรวงวางแผนที่ได้กระทำขึ้น

(3) อำนาจหน้าที่ของกระทรวงวางแผนได้รับการยอมรับและปฏิบัติตามอย่างต่อเนื่องเพราะเป็นองค์กรที่มีทั้งกรมงบประมาณและกรมความร่วมมือทางเศรษฐกิจซึ่งทำหน้าที่ในการหาและบริหารแหล่งเงินทุน จากภายในและภายนอกประเทศให้แก่โครงการของรัฐและโครงการการลงทุนของธุรกิจเอกชน

จะเห็นได้ว่า ระบบการจัดองค์การของกระทรวงวางแผนที่รวมเอาหน่วยงานวางแผน และหน่วยงบประมาณการบริหารการเงินมาไว้ในกระทรวงเดียวกันนั้น ก่อให้เกิดประสิทธิภาพ ต่อการพัฒนาประเทศมาก เพราะองค์กรเช่นนี้มีหน้าที่ด้านส่งเสริมและคอยกำกับไปพร้อมๆ กัน ทำให้การวางแผนสามารถกระทำอย่างได้ผล เนื่องจากกรมงบประมาณทำหน้าที่แบ่งสรร เงินให้เป็นไปตามแผน/โครงการที่ได้กำหนดไว้ อนึ่ง สำนักงานสถิติก็ทำหน้าที่ป้อนข้อมูลเพื่อ การวางแผนและการจัดสรรเงินงบประมาณ จึงได้รับความเชื่อถือและเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะสามารถบริการด้านข้อมูลตามที่ต้องการ

ในส่วนของเกี่ยวข้องกับจัดการทางด้านเทคโนโลยีนั้น มีกรมกำหนดแผนระยะสั้น และระยะยาวในด้านอุปสงค์และอุปทานด้านแรงงานฝีมือ กำหนดแผนการพัฒนาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาประเทศ และให้คำแนะนำแก่สถานศึกษาฝึก อบรมนักเรียนนักศึกษาในด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรม ช่างฝีมือ และการถ่ายทอดเทคโนโลยี ส่วนทางด้านสังคมศาสตร์นั้นได้เน้นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับวิชาการตลาดต่างประเทศ ซึ่ง ถือว่ามีความสำคัญยิ่งต่อการผลิตและเทคโนโลยีในการผลิตให้เป็นที่ต้องการของผู้บริโภค โดยตรง

นอกจากนี้การปฏิวัติในปี ค.ศ. 1961 ยังผลให้มีการใช้อำนาจโดยกลุ่มนายทหารใน การปกครองประเทศแบบเผด็จการเบ็ดเสร็จและปราศจากการคานอำนาจจากรัฐสภาเพราะ ถูกยุบไป การผูกขาดอำนาจของนายพลปัก จุงฮี ผสมกับวัฒนธรรมการยึดถืออำนาจนิยม ทำให้ผู้นำประเทศสามารถกระทำใดๆ โดยปราศจากการต่อต้านอย่างเปิดเผยจากคนใน ชาติ อนึ่ง เพื่อปกป้องการครอบครองอำนาจทางการเมืองและการทหารของคนกลุ่มนี้ไว้จึงมี การตั้งกรมสืบราชการลับ ทำหน้าที่สืบเสาะหาข่าวสารของผู้ประสงค์ร้ายกับรัฐบาลและ สามารถใช้อำนาจมีดจัดการกับคนเหล่านั้นได้โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการยุติธรรมตาม กฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคของสาธารณรัฐที่ 4 ค.ศ. 1972 – 1979

การรวบอำนาจเช่นนี้ ก่อให้เกิดการกระจุกตัวของการใช้อำนาจอย่างเหลือเฟือของ ผู้นำ สำนักเลขาธิการทำเนียบประธานาธิบดี รวมทั้งกระทรวงวางแผนที่นายพลปัก จุงฮีสั่งให้ ก่อตั้งขึ้น นอกจากนี้หน่วยงานทั้งสองนี้ได้กลายเป็นที่รวมของบุคลากรที่มีความรู้ ความ สามารถและมีชื่อเสียงของประเทศ เพราะได้รับการขอร้องจากนายพลปัก จุงฮีให้มาร่วมกัน ทำงานเพื่อชาติ ซึ่งเป็นที่แน่นอนว่า พวกเขาจะได้รับผลตอบแทนและความก้าวหน้าในหน้าที่ การงานอย่างเต็มที่ ปราบกฏการณ์ดังนี้ก่อให้เกิดระบบการทำงานที่มีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และปราศจากการโต้แย้งจากฝ่ายใดๆ นอกจากนี้ ข้าราชการในระดับต่ำลงมาจะต้องปฏิบัติตาม คำสั่งของหัวหน้าอันเป็นการสร้างระบบราชการที่ทุกคนต้องมิวินัย และเสียสละ เพื่อความ สำเร็จของงานที่ได้รับมอบหมายประดุจตั้งระบบของทหาร

กลุ่มผู้ปกครองของเกาหลีใต้ในยุคนั้น ประกอบด้วยนายทุน-ทหารและข้าราชการชั้น สูง-นายทุนต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือสหรัฐอเมริกาได้ร่วมกันยึดอำนาจของรัฐและกำหนด แผนพัฒนาให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กลุ่มตนต้องการ นั่นคือ การทำให้ประเทศเกาหลีใต้กลายเป็น

เป็นสิ่งคมอุตสาหกรรมในระบบทุนนิยม กลุ่มผู้ประกอบการหรือนายทุนทำการสะสมทุนในยุคที่อเมริกาขึ้นคองอุตสาหกรรมและได้ร่วมทุนกับบริษัทของสหรัฐสร้างธุรกิจอุตสาหกรรมตามยุทธศาสตร์การผลิตเพื่อการส่งออกตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 เรื่อยมา รวมทั้งได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลในด้านการให้สิทธิพิเศษมากมายเพื่อให้ธุรกิจอุตสาหกรรมเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งกลายเป็นแชโบล (chaebol) หรือกลุ่มที่มีอิทธิพลทางเศรษฐกิจของประเทศมาก อาทิเช่น กลุ่มซัมซุง กลุ่มฮุนได กลุ่มเคอู และกลุ่มลัคกี้ โกลสตาร์ (แอลจี) เป็นต้น กลุ่มแชโบลขนาดใหญ่ในยุคนั้นมีจำนวนทั้งสิ้นราว 30 กลุ่มได้ควบคุมทรัพย์สินทางเศรษฐกิจของประเทศไว้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ที่เดียว

รัฐบาลเกาหลีใต้ได้เน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกด้วยการให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนทุกทางตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 1 ในขณะเดียวกัน ได้ลงทุนในอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิตถ่านหิน ซีเมนต์ ปูน เหล็กกล้า และโรงกลั่นน้ำมัน เป็นต้น ในแผนพัฒนาฉบับที่ 2 (ค.ศ. 1967 – 1971) รัฐบาลได้ขยายฐานของโครงการสร้างอุตสาหกรรมส่งออกให้ใหญ่ยิ่งขึ้นเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันสินค้าอุตสาหกรรมในตลาดโลกด้วยการเร่งระดมเงินทุนและการลงทุนจากต่างประเทศ

รัฐบาลเกาหลีใต้ได้ปรับใช้แนวความคิดของนักทฤษฎีความทันสมัย (Modernization Theory) ตั้งแต่แรกเริ่มในการพัฒนาประเทศ ดังจะเห็นได้จากเนื้อหาของแผนพัฒนาฉบับที่ 1 ย้ำถึงบทบาทของรัฐที่จะเข้าไปทำหน้าที่กำหนดมาตรการจูงใจเพื่อขยายการส่งออก อนึ่ง ปัจจัยสำคัญที่ทำให้บทบาทของรัฐสามารถดำเนินการให้บรรลุผลตามเป้าหมายก็คือ เจตนาารมณ์ของผู้นำประเทศและกลุ่มนักธุรกิจที่เห็นพ้องต้องกันกับนโยบายส่งเสริมการส่งออกในสินค้าประเภทอุตสาหกรรมเพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าของประเทศ อย่างไรก็ตาม จะขอกว่าในที่นี้ว่า มาตรการส่งเสริมการส่งออกในระยะแรกเริ่มจะมีลักษณะเป็นแบบลองผิดลองถูกและมีการเพิ่มมาตรการชนิดต่างๆ มากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ในบางช่วงเวลา ก็ยกเลิกมาตรการบางอย่างที่ไม่ได้ผล ทั้งนี้เพื่อต้องการย้ำว่าสูตรสำเร็จของนโยบายด้านนี้มิได้เป็นสิ่งที่แน่นอนตายตัว มักจะแปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ของตลาดและการเมืองของโลกอยู่เสมอ

รัฐบาลเกาหลีใต้มีบทบาทสำคัญในการแทรกแซงการดำเนินงานตามนโยบายส่งเสริมการส่งออก ทั้งในส่วนที่กำหนดมาตรการจูงใจให้การช่วยเหลือและสนับสนุนรวมทั้งตั้งสถาบันเพื่อทำหน้าที่ในด้านนี้โดยตรงตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1960 เรื่อยมา

ต่อมา แผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 3 (ค.ศ. 1972 – 1976) เน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์ ทั้งนี้เพราะเล็งเห็นว่า การแข่งขันราคาสินค้าอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมากจะเกิดขึ้นอย่างรุนแรงกับสินค้าประเภทเดียวกันจากประเทศกำลังพัฒนาทั่วโลกที่เร่งรัดการพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทนี้ ทำให้รัฐบาลเกาหลีได้หันไปพัฒนาการผลิตสินค้าประเภททุน เช่น เรือเดินสมุทร เครื่องจักร รถยนต์และรถบรรทุก ตู้เย็น เครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ และเคมีภัณฑ์ เป็นต้น เมื่อรัฐบาลกำหนดกลยุทธ์ในการพัฒนาไว้แบบนี้ บริษัทเอกชนจึงขานรับและทุ่มเทการลงทุนเพื่อผลิตสินค้าดังกล่าว โดยได้รับการสนับสนุนทุกทางจากภาครัฐ (Suh Sang-mok 1985)

นับตั้งแต่ต้นทศวรรษ 1990 กลุ่มบริษัทซัมซุง และแอลจีซึ่งเป็นผู้นำในการผลิตสินค้าประเภท อิเล็กทรอนิกส์ได้เร่งพัฒนาการผลิตสินค้าประเภทคอมพิวเตอร์และเครื่องมือสื่อสารคมนาคม ในขณะที่เดียวกัน บริษัทขนาดกลางและขนาดใหญ่อื่นๆ ต่างเร่งลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทนี้ เช่นกัน ทำให้มีการพัฒนาสินค้าประเภทแผงวงจรไฟฟ้า (integrated circuit) เซมิ-คอนดักเตอร์ (semi-conductor) และอุปกรณ์ด้านเทคโนโลยีทางการสื่อสาร (information technology) ของเกาหลีใต้เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว สินค้าที่ได้กล่าวถึงข้างต้นได้กลายเป็นตัวจักร สำคัญในวงการธุรกิจอุตสาหกรรมของเกาหลีใต้ในยุคใหม่ โดยมีอัตราการความเจริญเติบโตมาก ถึงร้อยละ 18.8 ต่อปี ในปี ค.ศ. 1997 มูลค่าการส่งออกสินค้าประเภทไอทีและผลิตภัณฑ์ที่ เกี่ยวเนื่องมีราว 31.3 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ และ เพิ่มขึ้น 51.7 เป็น 61.1 และ เป็น 74.7 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี ค.ศ. 2001 ปี 2002 และปี 2003 ตามลำดับ ทำให้สัดส่วนของ สินค้าประเภทนี้มีมากกว่าร้อยละ 34

2. ยุคที่ 2 : ระบบทุนนิยมตามแบบอนุรักษนิยม

นายลี เมียงบักเข้ารับตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีระหว่างปี ค.ศ. 2007-2012 เขาได้นำนโยบายเศรษฐกิจอนุรักษนิยมแบบดั้งเดิมมาใช้อีกครั้ง แต่เนื่องจากยุคเผด็จการทหารได้ ผ่านพ้นไปและรัฐไม่อาจบีบบังคับให้ทิศทางการพัฒนาด้วยกลไกเหนือกฎหมายดังเช่นในกรณี ของอดีตประธานาธิบดีปัก จุงฮีได้ เขาจึงใช้นโยบายการค้าเสรีผลักดันให้ผู้ประกอบการทำ ธุรกิจอุตสาหกรรมไปตามระบบทุนนิยมดั้งเดิม โดยรัฐจัดบรรยากาศการลงทุนที่เอื้อต่อการ พัฒนาระบบทุนนิยมด้วยมาตรการดังนี้

รัฐบาลย้านนโยบายที่ได้หาเสียง โดยยึดแนวอนุรักษนิยมที่ตั้งชื่อว่า Global Korea โดยได้กำหนดเป้าหมายว่า จะให้บรรลุผล 747 กล่าวคือ หากได้รับเลือก เขาจะทำให้ประเทศ มีอัตราการความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจร้อยละ 7 ต่อปี เพิ่มรายได้ต่อหัวเป็น 40,000 เหรียญ ต่อปี และจะยกระดับเกาหลีใต้ให้เป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นลำดับที่ 7 ของโลก อนึ่ง นายลี เมียงบักได้เสนอโครงการขนาดใหญ่ด้วยการขาดคลองเพื่อการสัญจรทางน้ำระหว่าง เมืองปูซาน – กรุงโซล อันจะก่อให้เกิดการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ ดังนั้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ทางเศรษฐกิจดังกล่าว นายลีจะนำเอาสปิริต “เราทำได้” (Can-do spirit) มาเน้นใช้อย่าง จริงจังภายหลังที่ได้รับความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงทศวรรษที่ 1960 – 1970 – 1980 มาแล้ว อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังคงเน้นเป้าหมายทางเศรษฐกิจที่ควบคู่กันระหว่างความ เจริญเติบโตกับการลดช่องว่างของรายได้ที่แยกคนในสังคมเป็นกลุ่มคนรวยและกลุ่มคนยากจน (growth and reducing social polarization)

นอกจากนี้ นโยบายหลักมีดังต่อไปนี้

- (1) ลดภาษีนิติบุคคล (corporate tax) จากร้อยละ 25 เป็น 10
- (2) สร้างเมืองวิทยาศาสตร์ทางการค้า

(3) ลดขนาดของรัฐบาลกลาง โดยจะตัดจำนวนข้าราชการลง 60,000 ตำแหน่ง แต่เพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของภาครัฐบาลเพื่อส่งเสริมและให้บริการภาคเอกชนและประชาชนอย่างทั่วถึง

(4) จะขยายชนชั้นกลางด้วยการเน้นให้คนสร้างธุรกิจส่วนตัว และส่งเสริมธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางให้มากขึ้น

(5) จะเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจให้เกาหลีใต้โตตามทันญี่ปุ่นภายใน 10 ปี เป็นต้น ดังนั้น การที่จะให้เป้าหมายเหล่านี้บรรลุผล รัฐบาลของเขาจะสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรกับภาคธุรกิจเอกชน (business – friendly environment) นั่นเอง

ส่วนนโยบายต่างประเทศนั้น ผู้นำประเทศเน้นความสัมพันธ์ที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับจีน ญี่ปุ่น และสหรัฐฯ รวมทั้งมิตรประเทศทั่วโลก และเขาเห็นว่า จะยุติการเรียกร้องให้ญี่ปุ่นขอโทษต่อการกระทำในอดีตของประเทศนี้ต่อเกาหลีใต้เสีย ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ของโลกและคาบสมุทรเกาหลีได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว สำหรับกรณีของเกาหลีเหนือนั้น เขาจะตรวจสอบข้อตกลงทุกอย่างที่ได้ทำไว้กับเกาหลีเหนือ แม้ว่าประธานาธิบดีโรห์

มูเฮียนและประธานาธิบดีคิม เจจุง ได้ทำข้อตกลงไว้เมื่อมีการประชุมสุดยอด 2 ครั้ง คือในปี ค.ศ. 2000 และ ค.ศ. 2007 แล้วก็ตาม โดยเขาจะเน้นการพิจารณาข้อเสนอแต่ละข้อตามหลักต้นทุน-กำไร หรือต่อผลที่จะได้รับ (cost – benefit analysis) อนึ่ง เขาจะร่วมมือกับเกาหลีเหนืออย่างจริงจังในการยกเลิกโครงการนิวเคลียร์ทั้งหมดของเกาหลีเหนือเพื่อให้คาบสมุทรเกาหลีปลอดจากโครงการนิวเคลียร์ทั้งหมด อันจะเป็นการแผ้วถางทางไปสู่การรวมชาติด้วยสันติวิธีในอนาคต

นายลีย้ำว่า เกาหลีเหนือจะต้องยอมรับและปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนต่อประชากรของตนเอง การจะได้รับความช่วยเหลือจากเกาหลีใต้ก็ต่อเมื่อหลักมนุษยชนได้รับการปฏิบัติตามเกณฑ์ขององค์การสหประชาชาติที่ได้กำหนดไว้ เขากล่าวต่อไปว่า เกาหลีใต้เองก็เคยได้รับการกดดันจากนานาชาติในเรื่องนี้ในยุคเผด็จการปัก จุงฮีและชุน ดูฮวาน (ทศวรรษที่ 1970 – 1980) และเกาหลีใต้ได้ยอมกระทำตามมาแล้ว จึงน่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เกาหลีเหนือที่จะทำตามด้วยวิธีการเดียวกัน กล่าวโดยสรุป นโยบายต่อเกาหลีเหนือ เป็นนโยบายที่แข็งกร้าว ไม่ยอมให้เกาหลีเหนือได้รับประโยชน์ใดๆ หากไม่กระทำตามเงื่อนไขที่เกาหลีใต้วางไว้ และจะตอบโต้ทุกทางหากความมั่นคงของประเทศได้รับการคุกคาม

ภายหลังที่นายลี เมียงบักได้นำนโยบายอนุรักษ์นิยมแบบดั้งเดิมมาดำเนินการในช่วง 5 ปีที่ดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำประเทศ แต่อาจเป็นเพราะความโศกเศร้าที่เศรษฐกิจของโลกตะวันตกเข้าสู่สภาวะตกต่ำ เริ่มตั้งแต่ปัญหาวิกฤตสินเชื่ออ้อยคุณภาพ (subprime crisis) ในสหรัฐอเมริกากระหว่างปี ค.ศ. 2008-2009 ติดตามมาด้วยวิกฤตหนี้สาธารณะยุโรป (Eurozone crisis) ตั้งแต่ ค.ศ. 2010 มาจนถึงปีสุดท้ายของการดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศของเขา ทำให้นโยบายเศรษฐกิจไม่บรรลุผล กล่าวคือ อัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของเกาหลีใต้ต่ำกว่าร้อยละ 7 ต่อปี โดยมีอัตราเฉลี่ยเพียงปีละ 3-5 เปอร์เซ็นต์ และรายได้เฉลี่ยต่อหัวไม่ถึง

40,000 โดยมีเพียง 22,000 เหรียญต่อปีเท่านั้น นอกจากนี้ หนี้ครัวเรือน (household debt) ได้พุ่งพรวดสูงขึ้นเป็น 937.5 ล้านล้านวอน (เท่ากับ 882.7 พันล้านเหรียญสหรัฐ) คิดเป็นกว่าร้อยละ 70 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมแห่งชาติในปี ค.ศ. 2011 ที่เดียว ทั้งนี้เป็นผลมาจากนโยบายที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการได้รับสิทธิพิเศษ (business-friendly principles) ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและจ่ายภาษีในอัตราต่ำ ทำให้ช่องว่างของรายได้ระหว่างคนรวยกับคนจนห่างกันมากอย่างเห็นได้ชัด ประชาชนทั่วไปต่างประสบกับความทุกข์ยากในการดำรงชีวิต (Yonhop News Agency 2013) ดังที่ นายมุน แจอิน ผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีแห่งพรรคฝ่ายค้าน (Democratic United Party) ที่กล่าวไว้เมื่อครั้งหาเสียงในการเลือกตั้งประธานาธิบดี ในตอนปลายปี 2012

ทุกปีกลุ่มบริษัทขนาดใหญ่หรือแสบโบลมีกำไรไม่ต่ำกว่าบริษัทละ 18.5 พันล้านเหรียญ ในขณะที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก เจ้าของธุรกิจส่วนตัว ครอบครัวยุคแรงงานและกรรมกรต่างประสบกับความเดือดร้อนเพราะรายได้มีไม่พอกับรายจ่าย...

อนึ่ง การบริหารประเทศของนายลี ยังถูกวิพากษ์วิจารณ์จากผู้คนทั่วไปว่า ไม่ได้ส่งผลดีต่อประเทศชาติเลย ทั้งๆ ที่เขาได้รับการสนับสนุนและความเชื่อมั่นในระดับสูงยิ่งทั้งก่อนและหลังการได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีในตอนปลายปี 2007

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นตลอดช่วงห้าปีแห่งการดำรงตำแหน่ง เขาได้นำเศรษฐกิจเกาหลีฝ่าวิกฤตทางการเงินของโลกครั้งยิ่งใหญ่ในช่วงปลายทศวรรษ 2000 มาได้อย่างรวดเร็ว อีกทั้งทำให้ขนาดเศรษฐกิจของชาติขยายตัวขึ้นมาอยู่ในระดับหนึ่งล้านล้านเหรียญเป็นครั้งแรกในปี 2011 ซึ่งถือเป็นชาติลำดับที่ 9 ของโลกหรือลำดับที่ 4 ของเอเชียที่เดียว นอกจากนี้ เกาหลีใต้บรรลุการทำสัญญาการสร้างโรงงานไฟฟ้านิวเคลียร์ 4 โรงให้กับประเทศสาธารณรัฐอาหรับอูเอมาเป็นจำนวนเงินถึง 18.6 พันล้านเหรียญ ซึ่งกำหนดก่อสร้างให้เสร็จสิ้นภายในปี 2020 (kim Tae-gyu,2013)

3. นิสัยการทำงานของคนเกาหลี: จิตวิญญาณเราทำได้

เป็นที่เลื่องลือกันว่าจริยธรรมในการทำงาน (work ethics) ของคนเกาหลีเน้นการทำงานหนัก เอาจริงเอาจังและอดออมเพื่ออนาคตที่สดใส จากปรัชญาตัวเองทำให้คนเกาหลีส่วนใหญ่นิยมส่งเสริมการทำงานหนัก หนักเอาเบาสู้ ดังนั้นไม่ว่ากิจการใดที่ยากเย็นแสนเข็ญเพียงใดก็ตาม หากคนเกาหลีได้ลงมือทำแล้ว ก็จะได้รับความสำเร็จเสมอ และบ่อยครั้งเป็นความสำเร็จที่ทำได้เกินเป้าหมายที่ตั้งไว้แต่แรกเสียอีก จึงมีการเรียกจริยธรรมในการทำงานแบบนี้ว่า “จิตวิญญาณเราทำได้” (Can-do spirit) ซึ่งนักวิชาการเกาหลีต่างอ้างว่า ปัจจัยด้านจริยธรรมในการทำงานหนักนี้เองที่เป็นผลให้ประเทศเกาหลีได้รับความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจภายในระยะเวลาอันสั้น

คำถามก็คือ คนเกาหลีมีนิสัยการทำงานหนักแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อไหร่ หากเราตั้งสมมติฐานว่า มีการทำงานแบบนี้มาตั้งแต่บุพกาลแล้ว ประเทศเกาหลีย่อมจะประสบความสำเร็จกลายเป็นมหาอำนาจมาแล้วตั้งแต่อดีตกาล แต่ข้อเท็จจริงมิได้เป็นเช่นนั้น ประเทศนี้เพิ่งได้รับความสำเร็จภายหลังจากที่เริ่มต้นการพัฒนาเมื่อสามสี่ทศวรรษที่ผ่านมาเอง คำตอบที่น่าจะให้ความกระจ่างชัดที่สุดในคำถามข้อนี้ก็คือนักเขียนของนักจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยอิวา ชื่อศาสตราจารย์โซ นัมกุกที่วิเคราะห์ว่า

...วัฒนธรรมเกาหลีในอดีตเน้นการยอมตาม/ยอมรับ (passive) ยึดถือโชคชะตาชีวิตหรือฟาลิซิด (fatalism) เป็นสำคัญ ต่อมาแนวความคิดนี้ค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นเชิงรุก (aggressive) มากขึ้นนับตั้งแต่รัฐบาลทำหน้าที่เป็นผู้นำในการพัฒนาในต้นทศวรรษ 1960 ทำให้ประชาชนเริ่มตระหนักว่า ความร่วมมือร่วมใจกันและการทำงานหนักสามารถนำไปสู่ความสำเร็จได้ ต่อมาเมื่อผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นเป็นที่ประจักษ์ตามที่คาดหวัง ทำให้ผู้คนต่างคืออกดีใจและแปลกใจในพลังอำนาจของตนและผลสัมฤทธิ์ที่ได้รับ อีกทั้งในช่วงทศวรรษที่ 1970 ผลแห่งการพัฒนาทางเศรษฐกิจสามารถแก้ไขปัญหาความยากจนที่มีมาช้านานตั้งแต่อดีตได้ ก็ยิ่งทำให้คนเกาหลีต่างมีความเชื่อมั่น ภาคภูมิใจ มีความหวังและความฝันมากขึ้น จึงมีการยึดคำขวัญที่ว่า การทำงานหนักจะก่อให้เกิดผลสำเร็จเป็นข้อเตือนใจและเป็นแบบแผนการดำเนินชีวิต...

การเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อน ในปี ค.ศ. 1988 ถือเป็นประกาศนียบัตรที่ชี้ให้เห็นว่า เกาหลีได้ผงาดขึ้นเป็นชาติที่มีการพัฒนาจนบรรลุผลสำเร็จเป็นที่ยอมรับจากนานาชาติ ยิ่งทำให้คนเกาหลีพึงพอใจที่พวกเขามีสิทธิ์มีเสียงในระดับโลกเคียงบ่าเคียงไหล่กับประเทศที่เจริญแล้วทั้งหลาย...

4. มหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำฮัน

โฉมหน้าทางการเมืองได้พลิกผันเมื่อนายพลปัก จุงฮีเข้ายึดอำนาจการปกครองในปี ค.ศ.1961 นายพลกระดุกเหล็กได้สร้างความชอบธรรมของการปฏิวัติของเขาด้วยประกาศแถลงการณ์ถึงเหตุผลของการทำรัฐประหารในครั้งนั้น และพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ **เกาหลีใต้ : การปฏิวัติและข้าพเจ้า**. (The Country: The Revolution and I) พิมพ์ครั้งแรกในปี 1962 ต่อมาพิมพ์ติดต่อกันอีกหลายครั้งและแปลเป็นภาษาต่าง ๆ อีกหลายภาษา

หนังสือเล่มนี้มีมิใช่เป็นเพียงการแสดงถึงความเชื่อและความมุ่งมั่นของผู้เขียนเท่านั้น แต่เป็นเสมือนพิมพ์เขียวที่ใช้ในการดำเนินงานการพัฒนาประเทศเกาหลี เนื้อหาของหนังสือ ทั้งเล่ม (ความยาว 191 หน้า) บรรจงเขียนเพื่อปลุกใจ โดยเกริ่นไว้ในคำนำว่า สังคมเกาหลี มีอายุมากกว่า 5,000 ปี และได้ผ่านการปฏิวัติมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ทุกครั้งมิได้ทำให้สิ่งใด เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเลย ดังนั้น เกาหลีจึงอยู่ในสภาพอ่อนแอและถูกรุกรานจากต่างชาติที่ตั้งอยู่โดยรอบเสมอมา ผู้เขียนจึงได้ยิงคำถามตรง ๆ ว่า “เหตุใดจึงทำให้เราเป็นเช่นนี้...” และได้ให้คำตอบว่า “...ที่เราเป็นเช่นนี้ก็เพราะจิตวิญญาณของคนในชาติต่ำ นิยมลอกเลียนแบบขนบธรรมเนียมประเพณีของต่างชาติ มีการคอร์รัปชั่นกันอย่างกว้างขวาง ประชาชนนิยม ความฟุ้งเฟ้อ ส่ำรวย และเกียจคร้านในการทำงาน” ดังนั้น

การปฏิวัติครั้งนี้จึงเป็นโอกาสสุดท้ายที่จะปฏิรูปชาติบ้านเมือง อันได้แก่
ในแง่ของจิตใจ - การปฏิวัติครั้งนี้จะสร้างความเชื่อมั่นความเคารพนับถือตนเอง
ในด้านสังคม - การปฏิวัติครั้งนี้จะทำให้สังคมทันสมัย (modernization)
ในด้านเศรษฐกิจ - เราจะทำให้ประเทศเป็นสังคมอุตสาหกรรม (industrialization)
นั่นหมายความว่า เราจะต้องยกระดับความเชื่อมั่นของคนในชาติให้สูงขึ้นและ
สร้างชาติของเราขึ้นมาใหม่ด้วยการปฏิรูปสังคมให้บรรลุเป้าหมายที่ถาวร อัน
จะส่งผลให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นในอนาคต...

หนังสือเล่มนี้มี 12 บท แต่ละบทได้วิพากษ์วิจารณ์สังคมเกาหลีในแต่ละแง่มุม พร้อมทั้ง นำข้อมูลไปเปรียบเทียบกับของประเทศในยุโรปและอเมริกาเพื่อเป็นอุทาหรณ์ จากนั้นก็เสนอ นโยบายและแนวปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมแก่สังคมเกาหลี สิ่งที่ผู้นำประเทศได้เน้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก็คือ ความเชื่อมั่นในชาติของตนเอง การจงใจให้คนทำงานหนักและรวดเร็ว การมองเห็นการณ์ไกล การตัดสินใจเฉียบขาดและทันควัน และการร่วมมือร่วมใจกันฟันฝ่าอุปสรรคสร้างความ เจริญรุ่งเรืองให้แก่ตนเอง วงศ์ตระกูลและประเทศชาติ หากสามารถกระทำได้แล้วแล้วก็จะ สามารถขจัดความอดอยากยากไร้ ทุกคนมีกินมีใช้อันเป็นเป้าหมายพื้นฐาน ส่วนเป้าหมาย สูงสุดได้แก่ การมุ่งมั่นพัฒนาให้ชาติมีความเจริญรุ่งเรืองเฉกเช่นประเทศในแถบยุโรปและ อเมริกาที่มีความแข็งแกร่งไม่เป็นรองชาติใดในโลก

จะเห็นได้ว่า ประธานาธิบดีปาร์ค จุงฮี ได้ใช้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์สร้าง “ลัทธิชาตินิยม” ปลุกจิตสำนึกเพื่อระดมพลังของคนในชาติให้ลุกขึ้นมาต่อสู้ด้วยสองมือสองเท้า (ดังเช่นที่กระทำมาในเหตุการณ์การลุกฮือต่อต้านการยึดครองของญี่ปุ่นในวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1919) แทนที่จะมานั่งกราบไหว้บูชาขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยดลบรรดาลให้ความมั่งมีศรีสุข เกิดขึ้นโดยไม่ได้ทำอะไรเลย หรือนั่งจับเจ้ารำสุรายาเมาเพื่อให้ล้มความทุกข์ยาก สิ่งที่น่า ชี้ให้เห็นในชาติเห็นก็คือ การตระหนักถึงการใช้ชีวิตในโลกปัจจุบันที่เต็มไปด้วยการแข่งขันและ การต่อสู้ให้บรรลุเป้าหมายทางวัตถุนิยม สิ่งนี้เองที่เป็นหัวใจที่สำคัญที่สุดในการเร่งรัดพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

เมื่อวิเคราะห์พื้นฐานทางสังคมของผู้นำเกาหลียุคใหม่คือ ดร.ซิงมัน รี แห่งสาธารณรัฐที่หนึ่ง (ค.ศ.1948-1960) นายยูน โปซานและ ดร.แซง เหมียน แห่งสาธารณรัฐที่สอง (ค.ศ.1961) และนายพลปัก จุงฮีแห่งสาธารณรัฐที่สามและสี่ พบว่า นายซิงมัน รี และนายแซง เหมียน จบการศึกษาระดับปริญญาเอกจากสหรัฐอเมริกา ส่วนนายยูน โปซาน จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอดินเบอร์ก ประเทศอังกฤษ คนทั้งสามต่างมาจากครอบครัวฐานะดีที่นับถือคริสต์ศาสนา แม้พวกเขาจะเริ่มต้นชีวิตในวัยหนุ่มต่อต้านญี่ปุ่นในบ้านเกิดก็ตาม แต่ก็ได้ออกจากสังคมเกาหลีไปอาศัยอยู่ใน

ประเทศที่มีความเจริญรุ่งเรืองเพื่อศึกษาต่อเป็นระยะเวลาสั้น ชีวิตจึงพบแต่ความสะดวกสบายและไม่ต้องเผชิญกับการอดมื้อกินมื้อและการทารุณกรรมจากญี่ปุ่น ดังนั้นคนทั้งสามจึงไม่หวั่นไหวหาญทำการปลุกปั่นชาติให้หลุดพ้นจากความยากจน นอกจากนี้ ยังยึดนโยบายการพัฒนาประเทศที่ลอกเลียนแบบการพัฒนาตามระบบทุนนิยมที่ให้ทุกอย่างเป็นไปตามกลไกของตลาดโดยไม่ได้คำนึงถึงบริบทของสังคมเกาหลีในยุคนั้น ทำให้ประเทศต้องพึ่งพาสินค้าที่มีคุณภาพจากต่างประเทศแทนที่จะผลิตขึ้นเอง อนึ่ง ผู้คนพากันนิยมยกย่องวัฒนธรรมตะวันตกว่าดีกว่าเด่นกว่าวัฒนธรรมของเกาหลีเองตามผู้นำประเทศ

ดร.ซิงมัน รี
(ค.ศ. 1948-1960)

ดร.ซิงมัน รี
(ค.ศ. 1961-1961)

ดร. แซง เหมียน
(ค.ศ. 1962-1979)

ในทางตรงกันข้าม ปัก จุงฮีเกิดในชนบทและศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนบ้านนอกจนเรียนจบในวิทยาลัยฝึกหัดครู จากนั้นได้เป็นครูในโรงเรียนประถมศึกษาในชนบทช่วงเวลาหนึ่งทำให้เขาเข้าใจบริบทของสังคมบ้านเกิดอย่างดี ต่อมา เมื่อโอนไปรับราชการทหาร เขาได้ติดต่อกับคนและสังคมภายนอก เช่น ไปฝึกวิชาทหารที่สหรัฐอเมริกา และร่วมรบกับกองทหารต่างชาติในสงครามเกาหลี จึงเปรียบเทียบระหว่างสังคมที่ยากจนอย่างแท้จริงกับสังคมอุตสาหกรรมที่เจริญสูงสุดได้ดี ทำให้สามารถสร้างนโยบายพัฒนาชาติให้เข้ากับบริบทของสภาพแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของเกาหลีได้อย่างสมเหตุสมผล อาจกล่าวได้ว่า เขาสามารถจับจุดเด่น-จุดด้อยที่มีอยู่ในสังคมของตนเองมาใช้ให้เกิดเป็นพลังเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างได้ผล

ขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ในหนังสือของเขานั้น ปัก จุงฮีได้นำข้อมูลของเกาหลีเปรียบเทียบ กับข้อมูลของประเทศหลายประเทศในด้านจำนวนผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ โครงสร้าง อุตสาหกรรมและเกษตรกรรม รายได้ต่อหัว มูลค่าและปริมาณการส่งออกและนำเข้า รวมทั้ง การผลิต การใช้พลังงาน ฯลฯ ประเทศที่นำมาเปรียบเทียบส่วนใหญ่เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ทำให้มองเห็นถึงความล้าหลังในทุก ๆ ด้านของเกาหลีเมื่อเทียบกับประเทศเหล่านั้น อนึ่ง เขา ได้กล่าวถึงประวัติศาสตร์การพัฒนาของจีน อียิปต์ ญี่ปุ่น และเยอรมัน โดยย้ำว่าประเทศดังกล่าวได้กระทำการอย่างไรจึงสามารถได้รับความสำเร็จในการพัฒนาในระดับหนึ่ง สิ่งที่น่า สนใจยิ่งก็คือ การยกตัวอย่างของความพยายามของการพัฒนาของชาวเยอรมันที่สร้าง “มหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำไรน์” (Miracle of the Rhine) ขึ้น ปักได้อธิบายว่าคนเยอรมันได้ ทำการพัฒนาโดยปราศจากการปฏิวัติ แต่ใช้วิธีการปฏิรูประบอบสังคมทั้งหมด มุ่งมั่นสร้างความเจริญ ทางอุตสาหกรรมและความมั่นคงให้แก่ประเทศ จริงอยู่ที่เยอรมันจะเข้าสู่สงครามโลกถึงสอง ครั้งและพ่ายแพ้อย่างยับเยิน แต่ก็สามารถเสริมมิตรให้กลายเป็นประเทศชั้นนำของยุโรป ได้ ปัก จุงฮีสรุปว่า ปัจจัยที่ทำให้คนเยอรมันทำได้เช่นนั้น ก็คือ (1) การผนึกกำลังกันอย่าง เหนียวแน่นของคนทุกกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง อาจารย์มหาวิทยาลัย ปัญญาชน กรรมกร และนักศึกษา ทำงานร่วมกันเพื่อก้าวไปสู่เป้าหมายของประเทศอย่างเป็นเอกภาพ (2) นักการเมืองมีจิตวิญญาณวิเคราะห้แบบวิทยาศาสตร์ในการสร้างนโยบายและดำเนินการพัฒนา ประเทศตามแบบนักการทูต นักเศรษฐศาสตร์ได้ช่วยส่งเสริมเป้าประสงค์ของรัฐ ครูอาจารย์ สอนเยาวชนให้เห็นถึงปรัชญาของการนำความยิ่งใหญ่ของชาติกลับคืนมา คนงานกรรมกรใช้ ้วันเวลาทำงานกับเครื่องจักรหามรุ่งหามค่ำ ประชาชนยึดถือคติว่า ความขี้เกียจเป็นสิ่งผิดศีล ธรรม ดังนั้น จึงต้องทำงานให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ และประการสุดท้าย จะต้องยกระดับ ความเป็นชาติเยอรมันให้สูงเด่นเหนือชาติอื่นใด (3) ผู้ประกอบการได้ทำงานอย่างขยันขันแข็ง และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ปัจจัยเหล่านี้เองที่เป็นกุญแจสำคัญนำไปสู่ “มหัศจรรย์” ดังกล่าว

จากข้อสรุปข้างต้น ปัก จุงฮีจึงเรียกร้องให้คนเกาหลียึดเอาแบบอย่างของชาวเยอรมัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกิน ดื่ม สวมใส่เสื้อผ้าและการจับจ่ายสิ่งของ ตลอดจนการอดออมที่ประชากร ถ้วนหน้าจะต้องปฏิบัติตาม หลังจากนั้นต่อมาเมื่อเกาหลีได้ประสบผลสำเร็จในการพัฒนา เศรษฐกิจในตอนปลายทศวรรษที่ 1980 รัฐบาลและประชาชนชาวเกาหลีจึงขนานนามว่า “มหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำฮั่นด้วยฝีมือมนุษย์” (Man-made Miracle on the Han river) เพื่อแซ่ซ้องถึงผลลัพธ์ดังกล่าว

การตัดภาพในส่วนของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคนเกาหลีจากก่อนและหลัง การขึ้นดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศของปัก จุงฮีนั้น อาจทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพบริบทของ เกาหลีใต้ไม่ค่อยชัดเจนนัก ดังนั้น ผู้เขียนขอย้อนกลับไปกล่าวถึงสภาพของสังคมเกาหลี ภายหลังที่สงครามเกาหลีเพิ่งสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1953 อย่างละเอียดอีกครั้งว่า ในช่วงเวลานั้น สิ่งปลูกสร้างแทบทุกชนิด ยกเว้นพระราชวังเคียงบก ถูกทำลายอย่างย่อยยับ มีผู้คนไร้ที่อยู่อาศัย

นับไม่ถ้วน บวกกับมีผู้อพยพลี้ภัยมาจากเกาหลีเหนืออีกจำนวนนับล้านคนที่เดินทางมายังเกาหลีใต้ ความอดอยากหิวโหยมีปรากฏอย่างดาษดื่น ผู้คนเป็นจำนวนมากที่ต้องรับประทานอาหารเพียงมื้อเดียวต่อวัน และต้องดิ้นรนทุกทางเพื่อให้ตนและครอบครัวมีชีวิตรอด เกาหลีใต้ในยุคนั้นได้รับความช่วยเหลือด้านอาหาร เวชภัณฑ์และเครื่องอุปโภคบริโภคจากมิตรประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสหรัฐอเมริกา และองค์การสหประชาชาติเป็นเวลานานหลายปี จนกระทั่งที่ดินได้รับการปรับปรุงให้สามารถทำการเพาะปลูกและได้สร้างอุตสาหกรรมผลิตเครื่องอุปโภคบริโภคขึ้นมาทดแทนการนำเข้าได้ในตอนปลายทศวรรษที่ 1950

ลุถึงต้นทศวรรษที่ 1960 เมื่อนายพลปาร์ค จุงฮียึดอำนาจการปกครอง ประชาชนยังคงตกอยู่ในภาวะยากลำบากและยากจนยิ่งแม้ว่าสงครามจะสิ้นสุดลงกว่า 7 ปีแล้วก็ตาม ส่วนนักการเมืองก็มัวแต่ทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่เนืองนิจ ไม่อาจร่วมมือกันแก้ไขปัญหาของชาติบ้านเมืองได้ ดังนั้น ผู้นำทางทหารคนใหม่ได้เร่งรื้อให้คนเกาหลีลุกขึ้นมาต่อสู้กับความทุกข์ยากด้วยการให้กำลังใจ สนับสนุน และเปิดโอกาสให้คนที่เอาจริงเอาจังได้เจริญก้าวหน้าทางสังคม โดยรัฐบาลให้สัญญาว่า ทุกคนจะได้รับทุกสิ่งทุกอย่างดังที่ต้องการหากร่วมมือกันทำงานอย่างขยันขันแข็ง จุดนี้เองถือเป็นจุดแปรผันครั้งสำคัญของเกาหลีใต้ที่ผู้นำการปฏิวัติได้เรียกร้องให้ผู้คนหันหลังให้กับความเศร้าโศกเสียใจกับเหตุการณ์ในอดีต และได้จุดประกายความหวังใหม่ให้กับประชาชนในการสร้างและทำธุรกิจอุตสาหกรรมให้ เจริญก้าวหน้า โดยเน้นการผลิตเพื่อการส่งออกเป็นหลัก เมื่อหนทางชีวิตเปิดกว้างออก ประชาชนชาวเกาหลีจึงได้ประสานความร่วมมือระหว่างรัฐ-ราษฎร์ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจจนสุดชีวิตจนกลายเป็นจริยธรรมในการทำงานที่ขยันขันแข็ง หนักเอาเบาสู้กับการทำงานอย่างหนักวันละ 13-15 ชั่วโมง ดังที่องค์กรกรรมกรสากลได้กล่าวไว้ว่า คนเกาหลีโดยเฉลี่ยทำงานหนักที่สุดในโลก² นอกจากนี้ยังเน้นการมองไปข้างหน้า (Forward-Looking policy) และโน้มเอียงไปในการพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นหลัก

² ความมุ่งมั่นและความตั้งใจในการทำงานอาจก่อให้เกิดปัญหาในด้านความเครียดหากไม่บรรลุผลตามเป้าหมาย อาจนำไปสู่การฆ่าตัวตายของคนในทุกระดับ จากสถิติ คนเกาหลีได้มีอัตราการฆ่าตัวตายสูงที่สุดประเทศหนึ่งของโลก

นายพลชุน ดุชวาน
(ค.ศ. 1981-1987)

นายพลโรห์ เตว
(ค.ศ. 1988-1992)

นายคิม ยังแซม
(ค.ศ. 1993-1997)

นายคิม เดจุง
(ค.ศ. 1998-2002)

นายโรห์ มูเฮียน
(ค.ศ. 2003-2007)

ในยุคนี้เองที่ศาสตราจารย์ลินซู คิม แห่งมหาวิทยาลัยเกาหลี (Korea University) ได้ชี้ว่า คนเกาหลีมีทัศนคติต่อการทำงานคือ “ทำงานหนักและอดออม” (work hard and save) เพื่อนำเงินไปใช้ในการลงทุนในการพัฒนากิจการให้ก้าวหน้าต่อไป

นับตั้งแต่บัดนั้นหรือภายหลังการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่หนึ่งในปีค.ศ. 1962 เป็นต้นมา คุณลักษณะของคนเกาหลีได้พลิกผันจากหน้ามือเป็นหลังมือ คือจากการเป็นคนท้อแท้ หันหน้าเข้าหาสุราและไวน์เป็นเครื่องย้อมใจให้มีชีวิตอยู่รอดไปวันหนึ่งๆ อันเป็นการระบายความคับแค้นใจและอยู่อย่างไร้อนาคต มาเป็นคนสู้ชีวิตอย่างจริงจังดังที่กล่าวแล้วข้างต้น ทั้งนี้ส่วนหนึ่งอาจเป็นทางเลือกสุดท้ายที่ผู้นำทางทหารมอบให้ คนเกาหลีจึงยอมรับและปฏิบัติตามโดยไม่รีรอ

ตลอดทศวรรษที่ 1960 1970 และ 1980 คนเกาหลีอาบเหงื่อสู้ทนกับการทำงานหนักเพื่อสร้างอนาคตให้กับตนเอง ครอบครัวและประเทศชาติ ในขณะที่รัฐบาลเป็นผู้นำการพัฒนา (government-led growth) เร่งเร้าให้ภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ (chaebol) ขยายธุรกิจอุตสาหกรรมครอบคลุมไปทั่วประเทศและทั่วโลก พนักงานและคนงานต่างได้รับการเลื่อนขั้นทางสังคมอย่างรวดเร็ว ลากยศต่างหลังไหลเข้ามาสู่ตนเองและครอบครัว อันเป็นผลมาจากการทำงานหนักและการทุ่มเท ส่วนธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก

ได้รับการสนับสนุนทั้งเงินทุนและการตลาดทั้งภายในและต่างประเทศ ในขณะที่ข้าราชการก็ทำงานหามรุ่งหามค่ำเพื่อนำและตอบสนองความต้องการของภาคเอกชนและประชาชนอย่างแข็งขัน จึงอาจกล่าวได้ว่า ยุคนี้เป็นยุคแห่งการไขว่คว้า โดยคนทำงานได้รับผลตอบแทนมาก นั่นคือ ยิ่งทำยิ่งได้ นั่นเอง

ศาสตราจารย์คิม เคียงดอง นักสังคมวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยโซลแห่งชาติ ได้ศึกษาพฤติกรรมของคนเกาหลีในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960-ต้นทศวรรษที่ 1970 และพบว่าคนเกาหลีส่วนใหญ่ต่างมีความกระตือรือร้นในการทำงาน คนส่วนใหญ่เห็นว่างานเป็นสิ่งสำคัญในชีวิต อีกทั้งคนรอบข้างทั้งที่เป็นพ่อแม่พี่น้อง ครู เพื่อนฝูง สื่อมวลชน และคนทั่วไปต่างก็เน้นถึงความสำคัญของการทำงาน ดังเช่น คำพูดในวงสนทนาระหว่างกัน **“หมูนีทำงานหนักไหม ดีแล้วที่ทำงานหนัก ขอให้ได้รับความสำเร็จดังที่คาดหวัง ขอเพียงแต่รักษาสภาพให้ดีด้วยนะ”** นี่เป็นเสมือนการยอมรับและเป็นแรงกระตุ้นทางสังคม ทำให้คนส่วนใหญ่พากันทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

การทำงานต้องควบคู่ไปกับปัจจัยอื่นๆ ด้วย จึงจะเป็นแรงผลักดันเกาหลีก้าวไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง ได้แก่ การมีความรู้และทักษะในการทำงาน (skill) ความร่วมมือ (cooperation) ความมุทะลุให้เกิดผล (aggressive) ความเชื่อมั่น (trust) และความใฝ่ฝันทะเยอทะยาน (ambition) นอกจากนี้ยังมีปัจจัยร่วม ดังเช่น ความภักดี (loyalty) เกียรติยศ (honour) ความอดทน (tolerance) การเชื่อฟัง (obedience) การยอมตาม (conformity) ความยืดหยุ่น (compression) เป็นอาทิ

5. การใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการทำงาน

การที่สังคมเปิดโอกาสให้คนสร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่ตนเองและครอบครัวนั้น เป็นเพียงปัจจัยหนึ่ง แต่จำเป็นต้องเสริมด้วยปัจจัยตัวอื่น เช่น ระดับการศึกษา จิตสำนึกในการทำงาน การมองโลกในมิติใหม่ และการเน้นความรู้วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ตลอดจนความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้กับสมาชิกของสังคมควบคู่ไปด้วย จึงจะทำให้การพัฒนาก้าวหน้าไปสู่ความสำเร็จได้อย่างรวดเร็วและยั่งยืน

การใฝ่หาและใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นหัวใจสำคัญที่ทำให้เกาหลีใต้ประสบความสำเร็จในการพัฒนาประเทศเหนือประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย ในอดีตนั้น เกาหลีก็มิได้มีความแตกต่างไปจากประเทศกำลังพัฒนาอื่นๆ ที่ใช้เทคโนโลยีพื้นฐานในการผลิตและการดำเนินชีวิตประจำวัน ต่อมาเมื่อมีการสร้างแผนพัฒนาเศรษฐกิจขึ้นในต้นทศวรรษที่ 1960 รัฐบาลได้กระตุ้นให้ผู้คนหันมาสนใจศึกษาค้นคว้าเทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อนำไปใช้ในการผลิตสินค้าและบริการ

คนเกาหลีต่างนิยมยกย่องในเรื่องการศึกษาตามความเชื่อในลัทธิขงจื้อเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว อีกทั้งเป็นชนชาติที่เชื่อว่า หนทางที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จได้นั้นก็คือการขวน ขวยหาความรู้ใส่ตัวให้ได้มากที่สุด ทศนคติดังนี้ทำให้ เกาหลีมีทรัพยากรบุคคล (human resources) ที่มีการศึกษาสูงเป็นจำนวนมากนับตั้งแต่ก่อนการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่หนึ่งเสียอีก

ส่วนการสร้างจิตสำนึกในการทำงานนั้น รัฐบาลได้รณรงค์ให้ชาวเกาหลีมีการมองโลกใน
มิติใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการสร้าง “ขบวนการพัฒนาหมู่บ้านใหม่” (Saemaul undong)
หรือการพัฒนาชนบทนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1972 ต่อมาได้ขยายการพัฒนาในรูปแบบเดียวกันไปยังโรงงาน
อุตสาหกรรม เป็นแซมอึลโรงงานด้วย

นายลี เมียงบัก
(ค.ศ. 2008-2012)

ปึก กึนเฮ
(ค.ศ. 2013-ปัจจุบัน)

ระบบเศรษฐกิจอนุรักษนิยมแบบปึก กึนเฮ

เนื้อหาของคำปราศรัยของปึก กึนเฮ บุตรีของอดีตประธานาธิบดีปึก จุงฮี ในวันเข้า
รับตำแหน่งอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2013 นั้นเป็นการส่งสาสน์ไปให้
คนเกาหลีทั่วประเทศถึงนโยบายและภาระหน้าที่ที่เธอจะดำเนินการในช่วงเวลา 5 ปีที่เป็น
รัฐบาล นั่นคือ เธอจะนำพาชาติให้มีความเจริญรุ่งเรืองตามเจตนารมณ์ของประชาชนด้วยการ
(1) ผลักดันให้เศรษฐกิจฟื้นกลับมายิ่งใหญ่ (2) สร้างความสุขให้แก่ประชาชนถ้วนหน้า และ
(3) เน้นให้เกิดความเฟื่องฟูของวัฒนธรรมเกาหลี

ประธานาธิบดีหญิงคนแรกได้ย้ำว่า ที่เกาหลีได้เป็นอยู่ในขณะนี้ก็เพราะประชาชนใน
ชาติได้สร้างความมั่งมีศรีสุขด้วยหยาดเหงื่อและการทำงานหนัก และนำการเมืองระบอบ
ประชาธิปไตยมาบวกกับการทำให้สังคมเป็นอุตสาหกรรมภายใต้จิตวิญญาณ “เราทำได้”
(Can-do spirit) มาหลอมรวมกันเพื่อเขียนเป็นประวัติศาสตร์หน้าใหม่ของประเทศให้สำเร็จ
ดังคำรำลือว่าเป็น **มหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำฮัน** ด้วยสองมือสองเท้าของคนเกาหลีนับตั้งแต่
ทศวรรษที่ 1960 ที่พลิกแผ่นดินอันไร้ความอุดมสมบูรณ์มาเป็นสังคมอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพยิ่ง

เธอย้ำว่า ในอดีตคนเกาหลีบางส่วนได้ออกไปขุดถ่านหินอย่างไม่รู้จักความ
เหน็ดเหนื่อยในรัสเซีย ตรากตรำทำงานภายใต้อากาศอันร้อนระอุในตะวันออกกลาง และยื่น
หนาวเหน็บตามแนวชายแดนเพื่อป้องกันประเทศ ในยุคนี้ เธอจะยืนเคียงข้างร่วมกับประชาชน
นำความหวังที่จะสร้าง **“มหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำฮันครั้งที่สอง”** (Second Miracle on the
Han River) ให้เกิดขึ้น อันจะเป็นการสร้างความแข็งแกร่งให้กับชาติและแบ่งปันผลพวงเหล่า

นั้นให้แก่ทุกคนอย่างถ้วนหน้า แนวทางในการปรับแต่งแก้ไขให้เศรษฐกิจรุ่งโรจน์ต่อไปนี้ ก็คือ การนำเศรษฐกิจแบบสร้างสรรค์ (creative economy) และเศรษฐกิจแบบประชาธิปไตย (economic democratization) มาใช้ ดังที่ได้พบเห็นในประเทศชั้นนำที่ต่างปรับเปลี่ยนไปสู่กระบวนการทัศน์ทางเศรษฐกิจแนวใหม่ด้วยกันแทบทั้งสิ้นในยุคปัจจุบัน

เศรษฐกิจแบบสร้างสรรค์หมายถึงการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นพลังขับเคลื่อนอุตสาหกรรมและนำคุณค่าวัฒนธรรมของชาติมาผสมผสานเข้ากับภาคอุตสาหกรรม รวมทั้งสร้างสรรค์สิ่งใหม่ในทุกมิติเพื่อให้เป็นรากฐานของระบบเศรษฐกิจแบบใหม่ที่ก้าวล้ำนำหน้า อนึ่ง ต้องขยายตลาดที่มีอยู่ และสร้างตลาดใหม่ๆ ควบคู่ไปกับการสร้างงาน ดังนั้น หัวใจสำคัญของเศรษฐกิจแบบสร้างสรรค์อยู่ที่วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และอุตสาหกรรมทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ซึ่งรัฐบาลให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก โดยจะจัดตั้งกระทรวงวางแผนอนาคตและวิทยาศาสตร์ (Ministry of Future Planning and Science) ขึ้น เพื่อดำเนินงานให้เกิดผลตามเศรษฐกิจแนวใหม่

ประชาชนจะเป็นศูนย์กลางของระบบเศรษฐกิจแบบสร้างสรรค์ ทั้งนี้เพราะโลกยุคใหม่นี้ คนเพียงหนึ่งคนก็สามารถสร้างค่านิยมของชาติขึ้นมาได้ และสามารถช่วยเหลือเศรษฐกิจของทั้งประเทศได้ด้วย ดังนั้น สังคมจะเปิดโอกาสให้คนเกาหลีที่มีอัจฉริยภาพทำการผลิตผลงานเพื่อส่งผลให้เกิดความเจริญก้าวหน้าแก่ประเทศชาติและทำการแพร่กระจายไปสู่ทั่วทุกมุมโลก อันเป็นการสนับสนุนให้ปัจเจกบุคคลเหล่านี้เพิ่มขีดความสามารถในการเป็นผู้นำการสร้างสรรค์งานทางวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียง อันจะกลายเป็นเสาหลักของอนาคตของประเทศเกาหลี

เพื่อที่จะให้เศรษฐกิจแบบสร้างสรรค์เจริญรุ่งเรืองและยั่งยืน เราจะยึดหลักเศรษฐกิจแบบประชาธิปไตยควบคู่กันไปด้วย นั่นคือ ระบบตลาดที่เป็นธรรมจะต้องทำให้เกิดความเข้มแข็งขึ้น จักทำให้ความหวังความฝันของทุกคนไปสู่อนาคตที่ดีขึ้นและสามารถทำงานได้ตามศักยภาพ อนึ่ง การที่จะทำให้เป้าหมายทางเศรษฐกิจบรรลุผลนั้น จะต้องให้คนที่ทำงานหนักด้วยสองมือสองเท้าได้รับการสนับสนุนจากนโยบายของรัฐอย่างเท่าเทียมกัน กล่าวคือ ต้องเพิ่มความแข็งแกร่งและความมั่งคั่งให้กับธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก ควบคู่ไปกับธุรกิจขนาดใหญ่

เราจะต้องจัดการกระทำที่ไม่เป็นธรรมและนิสัยที่ผิดเพี้ยนดังเช่นในอดีตที่สร้างความอึดอัดใจให้แก่เจ้าของธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง โดยรัฐจะให้ความช่วยเหลือสนับสนุนพวกเขาให้สามารถดำเนินกิจการได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ อันจักเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของชาติและนำความผาสุกมาสู่ประชาชนอย่างถ้วนหน้า

ที่กล่าวมานี้ ถือเป็นรากฐานสำคัญที่รัฐบาลจะใช้เป็นพลังขับเคลื่อนแบบใหม่ในระบบเศรษฐกิจและจักนำชาติไปสู่มหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำฮันเป็นครั้งที่สองนั่นเอง

ในด้านความผาสุกของประชาชนนั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะแม้ประเทศจะเจริญก้าวหน้ามากมายปานใดก็ตาม หากประชาชนยังมีความรู้สึกไม่มั่นคงในการดำรงชีวิต

ความเจริญเหล่านั้นก็ไร้ความหมาย ดังนั้น เพื่อให้ก้าวไปสู่ศักราชใหม่แห่งความสุข จำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อผู้สูงวัยและต่อการเลี้ยงดูเด็กและเยาวชนของชาติ กระบวนทัศน์ของสวัสดิการทางสังคมแบบใหม่จะต้องนำไปสู่การปลดปล่อยพันธนาการของความกังวลใจทั้งหลายออกไปเพื่อให้แต่ละบุคคลดึงเอาศักยภาพสูงสุดในอาชีพมาใช้ และนำความอยู่ดีกินดีมาสู่พวกเขา อันเป็นการร่วมกันพัฒนาประเทศทั้งมวลนั่นเอง

ผู้นำประเทศเชื่อว่า การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการเติมเต็มความฝันและเปิดศักราชของความหวังให้แก่ประชาชน ดังนั้น รัฐจึงให้การสนับสนุนอย่างแข็งขันในการจัดระบบการศึกษาแบบใหม่ ซึ่งจะเสริมสร้างความรู้และทักษะที่ดีที่สุดให้แก่เยาวชนและประชาชน เพื่อให้เป็นทรัพยากรที่สำคัญต่อชาติบ้านเมือง การศึกษาในระบบใหม่นี้จะเน้นการเพิ่มความพึงพอใจในการแสวงหาความรู้ และความพอใจในสิ่งที่เรียนและรักในสิ่งที่พวกเขาต้องการแสวงหา มากกว่าการบีบบังคับ

อนาคตไม่สามารถทำให้ก้าวหน้าได้หากความสามารถของปัจเจกบุคคลถูกปิดกั้นด้วยการแข่งขันที่เข้มข้นในการสอบคัดเลือกเข้าเรียนในสถานศึกษามากเกินไป เพราะจะเป็นการบดบังความคิดสร้างสรรค์ของพวกเขา ดังนั้น ระบบการศึกษาของเกาหลีต้องได้รับการปรับปรุงเพื่อให้เด็กสามารถค้นหาพรสวรรค์และจุดแข็งของตน และพัฒนาความสามารถพิเศษเหล่านั้นนำไปใช้ให้เกิดผลเลิศเมื่อเข้าสู่สังคม อย่างไรก็ตาม สังคมไม่ควรใช้ประกาศนียบัตรและปริญญาบัตรเป็นตัวกำหนดคุณค่าของคน แต่ควรเปลี่ยนมาใช้ความสามารถ ไหวพริบ และความฝันที่มีอยู่ในตัวของแต่ละบุคคลหรือใช้ระบบคุณธรรมมาเป็นตัวบ่งชี้ศักยภาพในการคัดเลือกเข้าทำงานและการเลื่อนตำแหน่ง

ในด้านวัฒนธรรมนั้น เราจะพบว่าในคริสต์ศตวรรษที่ 21 วัฒนธรรมคืออำนาจและเป็นศักราชใหม่ที่ปัจเจกบุคคลสามารถจินตนาให้เป็นเนื้อหาของวัฒนธรรมสร้างสรรค์ ปัจจุบันจะพบว่า ทั่วโลกได้โอบรับ “กระแสเกาหลี” (Korean wave) เป็นอย่างดียิ่ง ปรากฏการณ์ดังนี้มีได้เป็นเพียงการมอบความสุขและความสนุกสนานไปสู่มวลมนุษยชาติเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจให้แก่คนเกาหลีอีกด้วย ทั้งนี้เป็นเพราะได้มีการนำมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สั่งสมไว้กว่า 5,000 ปีมาใช้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ผสมผสานกับจิตวิญญาณของปัจเจกบุคคลในการสร้างสรรค์ผลงานให้เป็นของเราชาวเกาหลี

รัฐบาลจะร่วมช่วยยกระดับจิตวิญญาณดังกล่าวเพื่อให้แทรกซึมไปในทุกอนุของสังคม การส่งเสริมในแง่นี้จะทำให้ประชากรทุกคนได้ใช้ชีวิตอย่างเป็นสุขภายใต้วัฒนธรรมที่ดีและแข็งแกร่งตลอดไป อนึ่ง เราสามารถนำคุณค่าทางวัฒนธรรมนี้ไปประสานประโยชน์ ให้ช่วยเยียวยาข้อขัดแย้งทางสังคม และใช้เป็นสะพานเชื่อมต่อความแตกต่างระหว่างภูมิภาค ช่องว่างระหว่างวัย และระหว่างช่วงชั้นทางสังคมอีกด้วย

รัฐบาลจะสร้างชาติด้วยการยกระดับความสุขให้เพิ่มขึ้นโดยผ่านทางวัฒนธรรม โดยให้วัฒนธรรมตกผลึกเป็นค่านิยมของการดำเนินชีวิตประจำวันและของระบบสวัสดิการสังคม กิจกรรมทางสร้างสรรค์ทุกประเภทจะได้รับการสนับสนุน ดังนั้น จึงต้องนำเอาวัฒนธรรม

มาประสานรวมเข้ากับความสำเร็จก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเพื่อใช้เป็นพลังขับเคลื่อนเศรษฐกิจ และการสร้างงานให้แก่ประชาชน

ชาวเกาหลีจะใช้การปฏิรูปทางวัฒนธรรมให้เป็นตัวเชื่อมโยงให้ผู้คนต่างชาติ ต่างภาษา ต่างอุดมการณ์และต่างขนบธรรมเนียมเข้าด้วยกัน อันจักก่อให้เกิดเป็นการพัฒนาสันติสุขของ โพลโลก การเชื่อมโยงระหว่างกันนี้เองจักสามารถแบ่งปันความสุขให้แก่กันและกันอย่างแท้จริง ความสุขที่กล่าวถึงนี้จะพวยพุ่งขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้คนมีความรู้สึกสบายใจและปลอดภัย ดังนั้น รัฐบาลนี้ได้ตั้งปณิธานว่า เราจะไม่อดทนต่อการกระทำใดๆ ที่เป็นภัยคุกคามต่อชีวิตของ ประชาชนและความสงบมั่นคงของประเทศชาติ เมื่อเร็วๆ นี้ (วันที่ 12 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2013) การทดลองระเบิดนิวเคลียร์ใต้ดินของเกาหลีเหนือได้ทำลายการอยู่รอดและอนาคตของชาว เกาหลีทั้งหมด ซึ่งผู้ที่ต้องประสบเคราะห์กรรมที่ใหญ่ยิ่งก็จะเป็นชาวเกาหลีเหนือนั่นเอง

รัฐบาลนี้ขอเรียกร้องให้รัฐบาลเกาหลีเหนือยกเลิกโครงการอาวุธนิวเคลียร์โดยพลัน และหันมาหาหนทางสร้างสันติภาพและร่วมกันพัฒนาชาติบ้านเมืองดีกว่า ซึ่งรัฐบาลคาดหวัง อย่างจริงจังว่า เกาหลีเหนือคงจะกระทำตนเป็นสมาชิกประชาคมนานาชาติที่รับผิดชอบ แทนที่ จะสูญเสียทรัพยากรไปกับการพัฒนานิวเคลียร์และสร้างซีปนาวุธ เพราะการกระทำเช่นนั้น เป็นเสมือนการหันหลังให้กับโลกและต้องเผชิญกับการถูกโดดเดี่ยวจากนานาชาติเพราะ เป็นการกระทำให้กับตนเอง ดังนั้น เราไม่ควรที่จะปล่อยให้ปรากฏการณ์ดังนี้ดำเนินต่อไป รัฐบาลเกาหลีใต้ต้องการสร้างกระบวนการแห่งความไว้วางใจระหว่างกันและกันบน คาบสมุทรเกาหลี จึงขอเสนอให้ศักราชใหม่นี้เป็นศักราชแห่งการรวมชาติที่ทั้งสองเกาหลีเห็น พ้องต้องกัน อันจักทำให้ประชาชนเกาหลีทั้งหมดพบกับความสุขสันต์ มั่งคั่ง มีชีวิตที่เป็นอิสระ และสามารถทำความหวังความฝันให้เป็นจริงขึ้นมาได้

ในศักราชใหม่แห่งความสุขนี้ รัฐบาลมองว่าจะสามารถปลดเปลื้องความตึงเครียดและ ข้อขัดแย้งออกไป มุ่งแสวงหาสันติภาพและความร่วมมือในเอเชียด้วยการเสริมสร้างความไว้วางใจกันกับชาติต่างๆ ในภูมิภาค รวมทั้งสหรัฐอเมริกา จีน ญี่ปุ่น รัสเซีย และประเทศอื่นๆ โดยเกาหลีจะร่วมมือกับทุกประเทศเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนโลก

รัฐบาลใหม่ที่เข้ารับตำแหน่งในครั้งนี้จะเดินเคียงข้างร่วมกับประชาชนที่ได้ให้ความ ไว้วางใจมอบภารกิจที่ยิ่งใหญ่เพื่อเปิดศักราชแห่งความหวังอย่างแท้จริงให้แก่ประเทศเกาหลี ภารกิจนี้เป็นสิ่งที่ผู้นำประเทศต้องแบกรับในการนำชาติไปสู่เป้าหมายที่ประชาชนประสงค์ ดัง นั้น การสนับสนุนและการอุทิศกำลังร่างกายแรงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งเพื่อพัฒนาชาติและ สร้างความสุขร่วมกัน อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของการบริหารงานจะตั้งอยู่บนรากฐานของ ความเชื่อมั่นและเชื่อใจระหว่างรัฐบาลและประชาชน และความสามารถในการผลักดันให้เกิด เป็นหุ้นส่วนร่วมกัน อนึ่ง รัฐบาลจะสร้างความเชื่อมั่นนี้ด้วยการทำงานแบบโปร่งใส สะอาด และด้วยหลักนิติธรรม เพื่อทำงานให้เป็นไปตามความต้องการของทุกคน และความสำเร็จของ ส่วนรวม

ผู้นำได้กล่าวว่า เราจะร่วมกันสร้างสังคมที่เต็มไปด้วยความเอื้ออาทรของเหล่าสมาชิก แบ่งปันความสุขไปยังทุกคน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นความหวังความฝันที่ไม่ไกลเกินเอื้อม เราจะนำระบบทุนนิยมรูปแบบใหม่มาใช้ นำสังคมให้ก้าวไปสู่มิติใหม่ รวมทั้งจะขจัดความไม่แน่นอนของอนาคตที่โลกกำลังเผชิญอยู่ออกไป เพื่อสร้างสังคมในฝันแบบใหม่ที่เกรียงไกร นั่นคือ ศักยภาพใหม่แห่งความสุข ความหวัง ที่ทุกคนเป็นหุ้นส่วนในมหัศจรรย์บนผืนแผ่นดินอัน (Park guen-hye, 20143)

เปรียบเทียบระบบอนุรักษนิยมแบบดั้งเดิม กับระบบอนุรักษนิยมแบบสร้างสรรค์

ในที่นี้ขอกล่าวถึงนโยบายของอดีตประธานาธิบดีลี เมียงบักกับของประธานาธิบดี ปัก กึนเฮ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ และชี้ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นหรือจะเกิดขึ้นเมื่อนำนโยบายนี้ไปปฏิบัติ

นโยบายของลี เมียงบัก (รวมทั้งของอดีตประธานาธิบดีปัก จุงฮี) เป็นแบบอนุรักษนิยมดั้งเดิม โดยใช้ประวัติชีวิตของตนเองที่ก้าวขึ้นจากความยากจนอย่างแสนสาหัสไปสู่ นักบริหารมืออาชีพที่ร่ำรวย ก่อให้เกิดทัศนคติที่เป็นแบบกระบวนการเลือกสรรทางธรรมชาติของนักวิทยาศาสตร์คนสำคัญคือ ชาลส์ ดาร์วิน ผู้กล่าวว่า ทุกชีวิตจะต้องต่อสู้เพื่อให้มีชีวิตรอด โดยผู้ที่แข็งแรงที่สุดจึงจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แนวคิดนี้กลายเป็นพื้นฐานของชีวิตทางสังคมที่ปัจเจกบุคคลที่ขยันขันแข็ง ยืนด้วยลำแข้ง ทำงานอย่างขยันขันแข็งด้วยสองมือ รวมทั้งใช้ทุน เพื่อสร้างผลผลิต

และผลกำไร ในขณะที่รัฐทำหน้าที่ในการสร้างบรรยากาศให้ภาคเอกชนทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ โดยไม่เข้าไปแย่งยึดหรือสร้างกฎเกณฑ์เพื่อปิดกั้นมิให้คนทำงานตามศักยภาพของตน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ รัฐเข้าไปแทรกแซงการพัฒนาเศรษฐกิจในระบบทุนนิยมน้อยมาก อย่างไรก็ตาม สังคมเกาหลีใต้ได้เริ่มต้นพัฒนาที่หลังประเทศในยุโรปและอเมริกา ดังนั้น รัฐจึงเข้าไปเป็นตัวนำและกำกับการพัฒนาในยุคเริ่มแรก (ยุคสาธารณรัฐที่ 3-5 ในช่วงการดำรงตำแหน่งของอดีตประธานาธิบดีปัก จุงฮีและชุน ดุฮวาน) หรือที่เรียกกันว่า รัฐพัฒนา (developmental state) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการใช้ทุนแสวงหากำไร และเพิ่มทุนต่อขยายการลงทุนออกไปในวิสาหกิจทุกสาขา จนมีการขนานนามการขยายตัวแบบนี้ว่าเป็นเสมือนปลาหมึก (octopus expansion) ธุรกิจขนาดใหญ่หรือแชโบล แต่ละแห่งมีบริษัทในเครือนับร้อยบริษัท ผลิตและขาย สินค้าครอบคลุมกิจการแทบทุกประเภททั้งในประเทศและส่งออกไปยังต่างประเทศ

ในทางตรงกันข้าม กรรมกรชายหญิงนับล้านๆ คนต่างได้รับค่าจ้างต่ำ ต้องทำงานในสภาพแวดล้อมที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ทำงานอันตรายและต้องทำงานนานนับสิบชั่วโมงต่อวัน อีกทั้งรัฐบาลในยุคเผด็จการได้ใช้กองกำลังตำรวจทหารต่อต้านการเดินขบวนของกลุ่มคนงาน กรรมกรที่เรียกร้องสิทธิอันพึงมีพึงได้จากหยาดเหงื่อและแรงงานของพวกเขา ดังนั้น ในยุครัฐบาลของนายชุน ดูฮวาน (ค.ศ. 1981-1987) จึงเกิดเหตุการณ์ต่อสู้กันระหว่างตำรวจ (หรือรัฐบาลทุนนิยม) กับคนงานกรรมกรอย่างดุเดือด รุนแรงและอย่างต่อเนื่อง ก่อให้เกิดแผ่นดินไหว เป็นไฟขึ้นทุกหย่อมหญ้าบนดินแดนเกาหลีใต้ในช่วงเวลานั้น

ต่อมาเมื่อรัฐบาลพลเรือน (ยุคนายคิม ยังแซม ค.ศ. 1992-1997) ยุติการแทรกโดยตรงต่อการพัฒนา และให้ภาคเอกชนแก้ไขปัญหาระงับด้วยตนเอง กลไกของประชาธิปไตยเต็มรูปแบบก็ได้รับการปรับใช้ สมาชิกของสังคมทุกชนชั้นได้รับผลพวงจากการพัฒนาที่ขึ้นกว่าเดิม แต่ระบบทุนนิยมแบบดั้งเดิมก็ยังคงเป็นรากฐานสำคัญของระบบเศรษฐกิจเกาหลี และนำไปสู่วิกฤตทางการเงินครั้งร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ในปลายปี ค.ศ.1997 ที่ระบบทุนนิยมเกือบถึงจุดล่มสลาย จึงต้องอาศัยเงินกู้ยืมจากองค์กรทางการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund) เข้ามาช่วยเหลือ พร้อมทั้งแผนการฟื้นฟูของประธานาธิบดี คิม เดจุง (ค.ศ. 1998-2002) ที่เรียกร้องระดมทุกภาคส่วนของสังคมร่วมกันกอบกู้เศรษฐกิจของชาติให้กลับคืนมา

เมื่อวิกฤตดังกล่าวผ่านไป รัฐบาลของนายคิม เดจุงก็ได้หันมาปรับระบบเศรษฐกิจของประเทศด้วยการสร้างนโยบายกระจายรายได้ เป็นโครงการให้ความช่วยเหลือประชาชน ผู้ด้อยโอกาสและยากไร้ และการบังคับให้แฮ็บบิลกระจายการถือครองหุ้นของบริษัทไปสู่ผู้ถือหุ้นคนอื่นมากขึ้นแทนที่การกระจุกตัวอยู่ที่สมาชิกของเจ้าของเท่านั้น ต่อมา รัฐบาลของนายโรห์ มูเฮียน (ค.ศ. 2003-2007) ได้ก้าวล้ำนำไปสู่นโยบายประชานิยมมากยิ่งขึ้น ในทางตรงข้าม ได้สร้างนโยบายที่ไม่เป็นมิตรกับผู้ประกอบการ/นายทุน นโยบายดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาในด้านความเจริญเติบโตของระบบทุนนิยมเพราะรัฐบาลเน้นการให้ความเท่าเทียมกันทางสังคมเกิดขึ้นด้วยการออกกฎเกณฑ์บังคับให้นายทุนเสียสละต้องจ่ายภาษีในอัตราสูง และจ่ายเงินเดือนและสวัสดิการแก่คนงานกรรมกรมากขึ้น ระบบทุนนิยมของเกาหลีจึงต้องปรับตัวขนานใหญ่ บางส่วนก็ออกไปลงทุนตั้งบริษัทลูกในต่างประเทศ รวมทั้งนำแรงงานราคาถูกจากต่างประเทศเข้ามาทำงานในประเทศเพื่อเพิ่มการสะสมทุนให้มากขึ้น (reproduction of capitalism)

ในช่วงสิบปีที่ผ่านมาหายไป (lost decade) หรือในช่วงที่ประธานาธิบดีคิม เดจุง และโรห์ มูเฮียนดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำประเทศนั้น ผู้ประกอบการต่างได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง อัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจลดต่ำลง มีคนไร้งานทำเป็นจำนวนมาก เพราะรัฐบาลใช้นโยบายด้านระบบทุนนิยมดังที่กล่าวแล้วข้างต้น ดังนั้น นายลี เมียงบัก จึงได้รับการต้อนรับจากประชาชนประชาชนเลือกเขาให้เป็นประธานาธิบดีคนต่อมา เพราะนายลีได้ประกาศนโยบายที่จะสนับสนุนระบบทุนนิยมแบบสุดขีดให้เกิดขึ้นในเกาหลีอีกครั้ง

ห้าปีของการดำรงตำแหน่ง เขาได้ดำเนินงานตามนโยบายที่เขาได้หาเสียง นายทุนขนาดใหญ่จึงได้รับผลประโยชน์สูงสุด แซ่โบลต์ต่างได้รับผลกำไรมหาศาลจากการทำธุรกิจอุตสาหกรรม มีการขยายการลงทุนขนานใหญ่ทั้งในและต่างประเทศ ทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมแห่งชาติพุ่งเป็นหนึ่งล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ (trillion dollars mark) ต่อปี ในทางตรงข้าม ช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนมีมากขึ้น และหนี้ครัวเรือนเพิ่มสูงขึ้นจนถึงระดับที่เป็นอันตรายต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็ก คนจน ผู้ด้อยโอกาส คนงานกรรมกร ต่างได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง

เพื่อแก้ไขปัญหาระบบทุนนิยมของนายลี เมียงบักที่กระทำขึ้นตลอดห้าปีที่ผ่านมา ปัก กึนเฮ จึงเสนอนโยบายเศรษฐกิจระบบทุนนิยมแบบสร้างสรรค์ด้วยการดึงภาคเอกชนกับภาครัฐบาลให้ร่วมมือกันสร้างเป้าหมาย 5 ประการ ดังนี้ (Koehler, 2013)

เป้าหมายที่ 1 สร้างงานในแบบเศรษฐกิจแบบสร้างสรรค์
(Job-centered creative economy)

เป้าหมายที่ 2 ผลานการจ้างงานกับสวัสดิการ
(Tailored employment and welfare)

เป้าหมายที่ 3 ระบบการศึกษาที่สร้างสรรค์และวัฒนธรรมที่รุ่งเรือง
(Creativity-oriented education and cultural enrichment)

เป้าหมายที่ 4 สังคมที่ปลอดภัยและสมานฉันท์
(A safe and united society)

เป้าหมายที่ 5 มาตรการความมั่นคงที่เข้มแข็ง เพื่อสันติภาพอันถาวรบนคาบสมุทรเกาหลี
(Strong security measures for sustainable peace on the Korean peninsula) (Rebert Koehler, 2013)

จะเห็นได้ว่า เป้าหมายสูงสุดของนโยบายเศรษฐกิจก็ยังคงเป็นความเจริญเติบโต (growth) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเป็น “มหัศจรรย์บนผืนแผ่นดินอัน” แต่เธอได้เน้นถึงกระบวนการที่จะทำให้เป้าหมายบรรลุผลด้วยการผสมผสานระหว่างทุนนิยมกับโครงการสร้างความผาสุกให้แก่ทุกคน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือการกระจายรายได้ไปสู่ทุกภาคส่วนของสังคม ด้วยการตั้งกองทุนช่วยเหลือผู้อ่อนแอ ผู้มีรายได้น้อย และธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก ในขณะเดียวกัน การประสานพลังการผลิตให้เข้ากับวัฒนธรรมและวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการพัฒนา หรือเป็นสิ่งที่เธอเรียกว่า ระบบเศรษฐกิจแบบสร้างสรรค์ที่มีไข่มุกเพียงแต่เงินทุนและผู้ประกอบการเป็นตัวจักรสำคัญที่ก่อให้เกิดความเจริญเติบโตเท่านั้น แต่ต้องประกอบด้วยปัจจัยอื่นดังที่กล่าวมาแล้วซึ่งก็มีความสำคัญเช่นกัน ดังนั้น รัฐจะมีส่วนช่วยและคอยกำกับให้ทิศทางของเศรษฐกิจเดินหน้าไปพร้อมๆ กับการสร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นในสังคม อันจักส่งผลให้อัตราความเจริญเติบโตก้าวไปข้างหน้าอย่างยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม เราคงต้องจับตาดูอย่างใกล้ชิดว่า เมื่อได้นำนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติ จะส่งผลใดเกิดขึ้นบ้าง อันได้แก่ผลลัพธ์ที่จะบังเกิดขึ้นต่อผู้ประกอบการ คนงานกรรมกร และประชาชนทั่วไป นอกจากนี้ปัจจัยทั้งภายในประเทศและนอกประเทศจะมีส่งทำให้ทิศทางของการพัฒนาเป็นไปตามที่คาดหวังหรือไม่เพียงใด เป็นอาทิ ดังนั้น ในช่วง 5 ปีของการบริหารทางเศรษฐกิจของปัก กีนเฮ จะเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ท้าทายความสามารถของผู้นำประเทศคนนี้เป็นอย่างยิ่ง

สรุป

บทความนี้ต้องการชี้ให้เห็นถึงความเหมือนและความแตกต่างของนโยบายเชิงเศรษฐกิจของผู้นำสตรีของเกาหลีใต้กับนโยบายของอดีตประธานาธิบดีปัก จุงฮีและของอดีตประธานาธิบดีลี เมียงบัก ดังที่ได้อธิบายอย่างละเอียดตั้งแต่ต้นมาแล้วว่า แม้เป้าหมายสูงสุดของทั้งสองกลุ่มจะคล้ายคลึงกัน นั่นคือ ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่กระบวนการนำไปสู่เป้าหมายต่างกันอย่างเห็นได้ชัด อดีตผู้นำประเทศต่างนำเกาหลีไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตาม ก็ได้กระทำภายใต้การเสียสละของผู้ด้อยโอกาส (at the expense of the disadvantaged) ก่อให้เกิดความยากไร้ ความทุกข์ และการทำงานหนักโดยได้ค่าแรงเพียงเพื่อให้สามารถประทังชีวิตไปวันๆ สูญสิ้นศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และนำไปสู่ปัญหาการต่อสู้ทางการเมืองระหว่างคนรวยและคนจนอย่างต่อเนื่อง ปัญหาดังกล่าวได้รับการแก้ไข และสร้างเป็นนโยบายเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์เพื่อให้คนทุกกลุ่มในสังคมได้รับผลลัพธ์ของการทำงานที่เท่าเทียมกัน ซึ่งเป็นภาระอันสำคัญที่ปัก กีนเฮต้องแบกรับและนำพาประเทศชาติไปสู่เป้าหมายที่เธอได้วางไว้

เอกสารอ้างอิง

- Suh Sang-mok. “Development Strategies: The Korean Experience”, **Trade and Development Policies**. International Development Exchange Program, Korea Development Institute, Seoul, Korea, 1985. 1-35.
- Total Debt of South Korean Households Equivalent to 70 Percent of the Country’s GDP**. Retrived February 10, 2013, form www.medindia.net/news.
- Households’ Debt from Stock Investment Jumps in 2012”, Yonhap News Agency**. Retrived February 12, 2013, from www.yonhapnews.co.th
- Kim Tae-gyu. (2013, 19 April). “History May Be Kinder to President Lee”, **Korea Times**.
- Park Guen-hye. (2013, 25 February). “Opening a New Era of Hope”, **Korea Times**.
- Robert Koehler. (2013, 3 March). “President Park Geun-hye Takes Office : Korea’s First Female President Pledges to Realize Second Miracle on the Hangang River”, **Korea**. 9, 34-37.
- Yonhap News Agency. Retrived February 12, 2013, from www.yonhapnews.co.th
- ดำรงค์ ฐานดี. (2530). **เกาหลีใต้ : บทบาทของรัฐในการพัฒนาประเทศ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดำรงค์ ฐานดี. (2536). **การบริหารงานแบบเกาหลี**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ดำรงค์ ฐานดี. (2547). **สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Cho Nam-guk. (1994). “The Emergence of Individualism in Korean Organization”, **Psychology of Korean People : Collectivism and Individualism**. Edited by Gene Yoon and Sang-chin Choi. Seoul : Dong-A Publishing and Printing Co., Ltd.
- Kim Kyong-dong. (1979). **Man and Society in Korea’s Economic Growth: Sociological Studies**. Seoul : Seoul National University Press.
- Kim Lin-su. (1989). “Stages of Development of Industrial Technology in a Developing Country : A Model”, **Management Behind Industrialization**. Edited by Dong-ki and Linsu Kim. Seoul : Korea University Press.
- Park Chung-hee. (1962). **The Country, the Revolution and I**. Seoul : Hollym Corporation Publishers.